

Arrest

**nr. 113 375 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest met nummer 223.257 van de Raad van State van 24 april 2013 waarbij het arrest met nummer 74 691 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 februari 2012 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 22 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De aanvraag om verblijfsmachtiging wordt op 27 april 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die op 5 mei 2011 aan verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.02.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Armenië (rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - §3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maken betrokkenen in hun aanvraag 9ter medische getuigschriften over gedateerd op 20.12.2010 en 22.03.2010. Deze medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door art. 9ter § 1 van de wet van 15/12/1980 en gepubliceerd in bijlage bij koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17.05.2007.

Het document opgesteld op 03.02.2011 en ondertekend door Dr. [A. P.] bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift.

De aanvraag werd ingediend op 22.02.2011, dus na de invoeging op 29 januari 2011 van het K.B. van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat vierde en vijfde verzoekende partijen, geboren op respectievelijk 27 oktober 2008 en 14 april 2010, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door vierde en vijfde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiele, motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing samenvattend als volgt is gemotiveerd :

“het standaard medisch attest werd niet voorgelegd bij de aanvraag omdat het medisch getuigschrift de identiteitsgegevens van de patiënt niet bevat ”

Onontvankelijkheid van aanvraag tot regularisatie omwille van incorrecte medische attesten

Dat er moet worden vastgesteld dat de aanvraag tot regularisatie op basis van 9ter wel degelijk melding maakt van medische attesten;

Dat deze medische attesten bijgevoegd waren bij de aanvraag tot machtiging op basis van 9ter en worden vermeld in deze inventaris;

Dat er aldus niet alleen kan worden vastgesteld dat de correcte medische certificaten werden toegevoegd en bovendien dat deze correct werden ingevuld door de behandelende geneesheer !

Dat, als de bestreden beslissing zou stellen dat het medisch certificaat niet is opgesteld is conform het vereiste model, zij duidelijk dient te vermelden welke gebreken dit medisch certificaat vertoont omdat het voor eiser nu onmogelijk is om zich te verdedigen en hij zich aldus op “alle fronten moet verdedigen”;

Dat de bestreden beslissing louter stelt dat bepaalde medische attesten niet conform het model waren en het medisch attest van 3 februari 2011 geen identiteitsgegevens bevatten en dus niet conform het model is;

Dat het aldus niet duidelijk is of dat de bestreden beslissing – verkeerdelijk – stelt dat het verkeerde (oude) model werd gebruikt in het certificaat van 3 februari 2011;

Dat het niet duidelijk is of de bestreden beslissing stelt of het medisch certificaat inhoudelijk op andere gebieden, buiten de identiteitsgegevens, niet conform het model werd opgesteld;

Dat, als het medisch certificaat inhoudelijk niet conform het model werd opgesteld, het niet duidelijk is welk gebrek dit volgens de bestreden beslissing zou betreffen, het gaat het hier om het feit dat de naam van dokter niet is vermeld, dat zijn RIZIV nummer niet duidelijk is, dat ziekte niet is vermeld, dat de graad van de ernst niet wordt vermeld of dat de noodzakelijke behandeling niet werd opgenomen?

Dat eiser zich aldus niet correct kan verdedigen tegen deze onontvankelijkheidsverklaring;

Dat de Raad, omwille van het feit dat eiser zich, naar best vermogen, tracht te verdedigen op alle fronten, niet zomaar kan besluiten dat er geen schending is van de formele en materiële motiveringsplicht - integendeel;

1. Model medisch attest

Dat eisers, zoals hoger vermeld, de Raad verzoeken om de medische attesten te lezen en samen met hen vast te stellen dat in een van de beide gevallen het correcte model werd gebruikt;

2. Naam van de dokter en RIZIV-nummer

Dat de naam van de dokter, stempel, alsook het RIZIV-nummer duidelijk vermeld staat op de medische certificaten;

3. Individuele gegevens eiser

Dat er moet worden vastgesteld dat de medische attesten duidelijk eiser betreft Dat inderdaad zijn individuele gegevens niet expliciet vermeld staan maar dat hetzelfde medisch attest naar het protocol van eiser verwijst omdat dit protocol zoveel meer medische gegevens bevat zodat het ook duidelijk is dat dit medisch attest de heer [G.] betreft;

Dat er aldus niet kan worden vastgesteld dat de de individuele gegevens van de eisers ongekend zijn;

Dat men dus niet sensu strictu kan stellen dat het medisch certificaat de individuele gegevens niet bevat en dus onontvankelijk is terwijl het zeer duidelijk is dat het medisch certificaat gaat over de heer [G.];

Dat de bestreden beslissing hierdoor vernietigd dient te worden;

4. Vermelding van de ziekte

Dat er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet letterlijk stelt dat de ziekte niet vermeld werd;

Dat eiser zich hiertegen wenst te verdedigen voor het geval de bestreden beslissing wel bedoeld dat de ziekte niet vermeld staat,

Dat vastgesteld moet worden dat de medische certificaten de ziekte vermelden of naar protocollen verwijzen die meegestuurd werden;

Dat artsen dit doen omdat deze protocollen veel duidelijker zijn en veel meer gegevens bevatten zodat de ambtenaar-geneesheer de ziekte beter kan evalueren, wat uiteindelijk het doel is van de medische certificaten;

5. Noodzakelijke behandeling

Dat er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet letterlijk stelt dat de noodzakelijke behandeling niet vermeld werd;

Dat eiser zich hiertegen wenst te verdedigen voor het geval de bestreden beslissing wel bedoeld dat de noodzakelijke behandeling niet vermeld staat;

Dat eiser de Raad nederig verzoekt samen met hem vast te stellen dat de noodzakelijke behandeling wordt vermeld indien dit mogelijk was;

6. Graad van ernst van de ziekte

Dat er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet letterlijk stelt dat de graad van de ernst van de ziekte niet vermeld werd;

Dat eiser zich hiertegen wenst te verdedigen voor het geval de bestreden beslissing wel bedoelt dat de de graad van de ernst van de ziekte niet vermeld staat;

Dat moet worden vastgesteld dat de medische attesten wel degelijk de graad van ernst van de ziekte vermelden en weergeven.;

Dat de betrokken regelgeving niet vermeld op welke wijze de graad van de ernst van de ziekte moet worden vermeld;

Dat aldus de meeste geneesheren er vanuitgaan dat deze ernst van de behandeling duidelijk genoeg wordt weergegeven door het louter vermelden van de ziekte; De vermelding borstkanker behoeft geen verdere uitleg dat dit ernstig is, daar kanker steeds ernstig is en kanker steeds opgevolg moet worden; Dat diabetes altijd diabetes is en opgevolg moet worden; Dat nochtans in een gelijkaardig dossier werd

beslist dat de vermelding van kanker onvoldoende de graad van ernst aanduidde; Dat andere artsen er vanuitgaan dat het vermelden van de symptomen een duidelijk beeld geeft van de ziekte en dus de ernst weergeven;

Dat dit probleem aldus kan worden teruggebracht op een onduidelijke regelgeving hieromtrent

Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat het niet-geneesheren zijn die deze medische attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid; Dat het volledig onduidelijk is op welke criteria zij zich, bijvoorbeeld, baseren om vast te stellen of de graad van ernst in het medisch attest vermeld staat;

Dat de Raad reeds in het verleden vaststelde in zijn arrest van van 30 april 2009, nr. 26.762 dat enkel op basis van een "onvoldoende ernstige ziekte" of "onvoldoende duidelijk medische situatie" een aanvraag tot regularisatie op basis van 9ter niet onontvankelijk mag verklaard worden;

Dat er aldus zeer omzichtig moet worden omgesprongen met een strikte interpretatie van de ontvankelijkheidsvoorwaarden; Dat een strikte houding in de beoordeling van de ontvankelijkheid van het medisch attest en bijvoorbeeld de individuele gegevens die onomstotelijk duidelijk zijn ook al zijn zij niet expliciet beschreven, de graad van ernst aldus onzorgvuldig zou zijn en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht;

Dat er bovendien kan worden verwezen worden de arresten RvV 33.030 van 22 oktober 2009, RvV 33.829 van 9 november 2009, RvV 36.950 van 13 januari 2010, RvV van 41.293 van 31 maart 2010 en RvV 43.529 van 20 mei 2010 die stellen dat een medisch attest waarin de behandeling niet vermeld is, geen aanleiding kan geven tot de onontvankelijkheid omdat de mogelijkheid of de noodzaak aan een medische behandeling onder de ruime appreciatiebevoegdheid van de DVZ-arts valt;

Dat dit aldus moet beoordeeld worden in de gegrondheidsfase en niet in de ontvankelijkheidsfase;

Dat de RvV dit ook stelde in RvV 30.415 van 18 augustus 2009, RvV 32.176 van 29 september 2009 waar het medisch attest enkel moet wijzen op de gezondheidsproblemen en de nood aan opvolging en behandeling, wat volstaat voor de ontvankelijkheid. De beoordeling gebeurt door de ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase;

Dat, indien de aanvraag toch zou mogen onontvankelijk worden verklaard omdat het medisch attest geen pathologie, behandeling of behandelingsduur bevat, de DVZ dit dan wel grondig moet motiveren (RvV 33.030 van 22 oktober 2009, RvV 33.829 van 9 november 2009, RvV 36.950 van 13 januari 2010, RvV 41.293 van 31 maart 2010 en RvV 43.529 van 20 mei 2010) wat in casu niet gebeurde en aldus een inbreuk uitmaakt op de formele en materiële motiveringsplicht;

Dat dit niet meer dan normaal is gezien het feit dat eiser in casu ook voldoende elementen aanbrengt die zijn medische gezondheidstoestand verduidelijkt en het dan ook niet kan dat eiser, door de strikte toepassing van vormvoorwaarden, een onontvankelijkheidsbericht verkrijgt daar dit verstrekken gevolgen kan hebben;

Dat een uitgeprocedeerde asielzoeker op deze wijze geen enkele hulp meer mag verwachten en deze verplicht kan worden dit opvangcentrum zelfs te verlaten in geval hij een onontvankelijkheidsbeslissing krijgt;

Dat dit ertoe leidt dat de gezondheidstoestand van deze uitgeprocedeerde asielzoeker zal verslechteren wat een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM;

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet van een uitgeprocedeerde asielzoeker, die een medisch attest aanbrengt bij zijn aanvraag en met andere elementen zijn gezondheidstoestand duidelijk staat en waaruit ook onomstotelijk zijn identiteit blijkt, ontvankelijk moet worden verklaard;

Dat Dienst Vreemdelingenzaken steeds de mogelijkheid heeft om bijkomende informatie te vragen en dat de zorgvuldigheidsplicht hiertoe dan ook noopt;

Dat er in het algemeen kan worden gesteld dat de regelgeving niet duidelijk vermeld wat er van artsen wordt verwacht hoe zij dit medisch attest moeten invullen;

Dat de orde van geneesheren bovendien betreurt niet betrokken te zijn geweest bij het opstellen van dit standaard medisch certificaat;

Dat, nu het onduidelijk is hoe artsen dit formulier moeten invullen, er zeer zorgvuldig moet worden omgesprongen met het besluiten tot onontvankelijkheid, daar men niet iets onontvankelijk kan verklaren terwijl het zeer onduidelijk is hoe iets correct moet worden ingevuld;

Dat er aan de artsen geen onevenredige zorgvuldigheid tot het opstellen van medische attesten mag worden opgelegd, zeker nu duidelijk is dat de meeste artsen deze nauwkeurig invullen en alsnog tot onontvankelijkheid wordt besloten;

Dat vele artsen nu reeds hun ongenoegen over de vele onontvankelijkheidsverklaringen laten blijken want toch niet de bedoeling kan zijn van de wijziging met het KB begin 2011;

Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat het niet-geneesheren zijn die deze medische attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid; Dat het volledig onduidelijk is op welke criteria zij zich, bijvoorbeeld, baseren om vast te stellen of de graad van ernst in het medisch attest of de ziekte zelf vermeld staat; Dat de regelgeving hieromtrent bovendien, zoals reeds vermeld, onduidelijk is zodat dit voor de geneesheren onduidelijk is en voor Dienst Vreemdelingenzaken ook onduidelijk is;

Dat het doel van de medische attesten moet worden onthouden, namelijk het kunnen evalueren van de gezondheidstoestand van de aanvrager, en dat eens dit doel is bereikt er niet zomaar tot een onontvankelijkheid kan worden besloten omdat er anders, onder andere, sprake is van manifeste machtsoverschrijding;

Dat zulke strikte lezing bovendien nergens in de regelgeving staat beschreven;

Dat integendeel een soepelere lezing in de regelgeving kan worden gelezen waar een medische regularisatie kan worden toegekend aan asielzoekers die aan bepaalde voorwaarden voldoen, en dat zij zelf moeten helpen om aan te tonen of zij een beroep kunnen doen op deze medische regularisatie door het aanbrengen van een medisch attest maar dat dit medisch attest niet zo strikt mag worden beoordeeld dat zij personen uitsluit van de mogelijkheid tot medische regularisatie op basis van formele aspecten terwijl zij genoeg andere elementen aanbrengen die niet mee in overweging worden genomen hierbij en die aanduiden dat er wel degelijk een nood aan verzorging bestaat;

Dat een strikte houding in de beoordeling van de ontvankelijkheid van het medisch attest aldus onzorgvuldig zou zijn en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht;”.

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, nu geen standaard medisch getuigschrift – conform het model voorzien in de bijlage bij het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 – bij de aanvraag werd voorgelegd.

Verzoekende partijen betogen niettemin dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, nu niet duidelijk wordt vermeld welke gebreken “het medisch certificaat” vertoont. Zij stellen dat zij zich aldus niet kunnen verdedigen tegen de bestreden beslissing.

De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze wordt toegelicht dat de voorgelegde medische attesten van 22 maart 2010 en 20 december 2010 niet zijn opgesteld conform het model van standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Er dient te worden aangenomen dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoekende partijen toelaat kennis te hebben van de reden waarom deze medische attesten niet worden weerhouden. Het volstaat immers dat verzoekende partijen beide voormelde door hen voorgelegde attesten vergelijken met het model van standaard medisch getuigschrift. Er kan niet worden ingezien dat, zoals verzoekende partijen lijken aan te geven, verder diende te worden gemotiveerd met welk gebrek deze attesten dan wel zijn behept. Verzoekende partijen lijken hierbij ook uit het oog te verliezen dat het voorleggen van een medisch attest overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift een afzonderlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft die los staat van de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat bijvoorbeeld bepaalde vermeldingen verplicht dienen te zijn opgenomen in dit standaard medisch getuigschrift. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde medische attesten niet zijn opgesteld overeenkomstig het model van standaard medisch getuigschrift kan volstaan.

Verder wordt het voorgelegde document opgesteld op 3 februari 2011 door dokter A. P. niet weerhouden als standaard medisch getuigschrift, niet omdat dit niet zou zijn opgesteld overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift, doch wel omdat dit geen link bevat met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op staan vermeld. Verwerende partij stelt vast dat dit stuk bijgevolg niet kan worden beschouwd als zijnde een (standaard) medisch getuigschrift en dat aldus bij de aanvraag geen standaard medisch getuigschrift werd gevoegd op naam van een van de gezinsleden. Ook wat dit stuk betreft, dient aldus te worden aangenomen dat verwerende partij duidelijk heeft aangegeven op welke grond dit laatste stuk niet wordt aanvaard als standaard medisch getuigschrift dat diende te worden voorgelegd bij de aanvraag.

Verwerende partij heeft aldus voor elk van de voorgelegde medische attesten aangegeven waarom deze niet worden weerhouden als standaard medisch getuigschrift dat verplicht dient te worden gevoegd bij de aanvraag. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Gelet op hetgeen voorafgaat, kunnen zij ook niet gevolgd worden in hun stelling dat hun rechten van verdediging geschonden zijn doordat een onvoldoende duidelijke motivering werd voorzien.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De in casu relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[...]"

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Het is hierbij niet betwist dat medische attesten samen met de aanvraag werden voorgelegd, doch wel wordt weerhouden dat geen medisch attest overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift op naam van het zieke gezinslid werd voorgelegd.

Met betrekking tot de medische attesten van 22 maart 2010 en 20 december 2010 wordt gesteld dat deze niet zijn opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. De Raad stelt allereerst vast dat verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend na de inwerkingtreding op 29 januari 2011 van het genoemde koninklijk besluit van 24 januari 2011 dat in bijlage het model van standaard medisch getuigschrift zoals dit thans dient te worden voorgelegd bij de aanvraag bevat. Zij betwisten in wezen niet dat zij bijgevolg verplicht waren om samen met hun aanvraag een medisch attest overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat het motief in de bestreden beslissing dat de medische attesten van 22 maart 2010 en 20 december 2010 niet zijn opgesteld overeenkomstig dit model van het standaard medisch getuigschrift steun vindt in het administratief dossier. Beide medische attesten dateren immers van voor de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 en komen niet overeen met het hierin opgenomen model van standaard medisch getuigschrift. Zo betreft het medisch attest van 22 maart 2010 een resultaat van een medisch-technische analyse en werd het medisch attest van 20 december 2010 opgesteld volgens de vragenlijst zoals deze gold voor de inwerkingtreding van voormeld koninklijk besluit. De Raad benadrukt ook nogmaals dat het voorleggen van een medisch attest overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift een afzonderlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft die los staat van de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat bijvoorbeeld bepaalde vermeldingen verplicht dienen te zijn opgenomen in dit standaard medisch getuigschrift.

Wat verder het medisch attest van 3 februari 2011 betreft, oordeelde verwerende partij – los van de vraag of dit attest al dan niet conform het model van het standaard medisch getuigschrift werd opgesteld – dat het attest niet als een “*medisch getuigschrift*” kan worden beschouwd omwille van het gegeven dat het attest “*geen link met een identificeerbare patiënt [bevat] aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan*”. Verzoekende partijen erkennen in hun verzoekschrift

dat het attest van 3 februari 2011 de individuele gegevens van eerste verzoekende partij niet vermeldt, doch zijn van mening dat voldoende duidelijk blijkt dat het attest betrekking heeft op eerste verzoekende partij. Zij wijzen er immers op dat wordt verwezen naar een bijgevoegd '*protocol*' waarop de identificatiegegevens van eerste verzoekende partij wel staan vermeld. Wat de verwijzing in het attest naar een bijlage betreft, merkt de Raad evenwel op dat enkel wordt gesteld dat één bijlage wordt bijgevoegd, doch zonder dat wordt verduidelijkt welke concrete bijlage dit betreft ("*Diagnostic [...] cf protocole*" en "*Nombre d'annexes jointes au présent certificat: 1*"). Samen met het medisch attest van 3 februari 2011 maakten verzoekende partijen een resultaat van medisch-technische analyse van 22 maart 2010, en dus van bijna een jaar eerder, voor eerste verzoekende partij over. Het is de Raad niet mogelijk vast te stellen dat dit effectief de bijlage is waarnaar in het attest van 3 februari 2011 wordt verwezen. Deze stukken laten niet toe een dergelijke vaststelling te maken. Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk worden geacht waar verwerende partij het ziekenhuisrapport van 22 maart 2010 beschouwt als een afzonderlijk bijgevoegd medisch stuk. Hoe dan ook dringt de vaststelling zich bovendien op dat de identificatiegegevens van de patiënt verplicht zijn volgens het in artikel 9ter, § 1, vierde lid en § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bedoeld standaard medisch getuigschrift waarvan de vorm is vastgelegd met het hoger genoemd koninklijk besluit van 24 januari 2011 (RvS 24 april 2012, nr. 223.257). Verzoekende partijen weerleggen de motivering in de bestreden beslissing niet dat, bij gebreke van identiteitsgegevens die toelaten om vast te stellen dat dit attest handelt over eerste verzoekende partij, het attest van 3 februari 2011 niet kan worden weerhouden als zijnde het standaard medisch getuigschrift dat voor eerste verzoekende partij diende te worden voorgelegd.

Verzoekende partijen geven nog aan dat de overgemaakte medische attesten wel degelijk de noodzakelijke gegevens bevatten, zoals de behandelende dokter, de ziekte, de noodzakelijke behandeling en de graad van ernst van de aandoening. Evenwel wordt in de bestreden beslissing niet weerhouden dat deze verplichte vermeldingen niet zijn opgenomen in de voorgelegde medische attesten. Dit betoog van verzoekende partijen is dan ook niet dienstig en gaat voorbij aan de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing die kan volstaan om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Waar verzoekende partijen nog stellen dat de toepasselijke regelgeving onduidelijk is en er niet toe mag leiden dat personen worden uitgesloten van de mogelijkheid tot medische regularisatie op basis van louter formele aspecten, komt dit neer op een kritiek op de wet terwijl de Raad enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan beoordelen. De bestreden beslissing verhindert verzoekende partijen ook geenszins om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot het bestuur, die vergezeld gaat van een conform de wettelijke regelgeving opgesteld standaard medisch getuigschrift. Verzoekende partijen kunnen zich ook niet dienstig beroepen op een schending van beginselen van behoorlijk bestuur om te bewerkstelligen dat verwerende partij in strijd met de wet een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk zou verklaren.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Waar verzoekende partijen stellen dat het aan verwerende partij toekwam om bijkomende informatie te vragen, merkt de Raad op dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verwerende partij enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verwerende partij rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, alsnog verdere onderzoeksdaten te stellen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er verder op dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel bevat en dergelijke maatregel in deze beslissing ook niet in het vooruitzicht wordt gesteld. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing die, zoals in casu, geen verwijderingsmaatregel omvat (cf. RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737). Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat een loutere stelling dat men als gevolg van de onontvankelijkheidsbeslissing geen verdere hulp meer mag verwachten en verplicht kan worden het opvangcentrum te verlaten waardoor de gezondheidstoestand zal verslechteren, niet volstaat om enig reëel risico in de zin van het artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS